

[Gert Petersen.]

først og fremmest om det sydøstasiatiske spørgsmål. Jeg synes, det er ganske naturligt, for det er her, det hele brænder sammen, det er her, modsætningerne stærkest kommer til udtryk, det er her, konfliktsituationen er alvorligst. Det er ganske naturligt, at det danske folketing ytrer sig om den sag.

Udenrigsministeren sagde til min bemærkning om, at det især vil være de små lande, ja, egentlig kun de små lande, der sætter deres suverenitet over styr inden for fællesmarkedet i første omgang, at jeg her var gået helt ved siden af, for man havde jo dog en international mekanisme, og når man har en international mekanisme med lighed, må alle parter afgive lige megen myndighed, og udenrigsministeren mente endda, at det måske var stormagterne, der måtte afgive mest suverenitet. Det må være ud fra en proportionalitetsbetragtning: at der altså er mere at skære af hos stormagterne, og som følge deraf kommer de til at afgive mere suverenitet. Jeg synes omvendt, det er meget kedeligt, at udenrigsministeren, som er en belæst politiker med meget kendskab til historie, kan komme med en så formalistisk betragtning. For sandheden er jo, og det ved vi, at når små magter og store magter slutter sig sammen i et forum, det være sig formelt aldrig så ligeagtet, så har de store magter helt andre pressionsmuligheder, end de små magter har, og når det drejer sig om vitale interesser, er de ikke bange for at bruge deres pressionsmuligheder.

EFTA er vel også en traktat imellem ligeberettigede parter, traktaten skal overholdes osv., osv., men det afholdt ikke Storbritannien fra for nogle år siden at se bort fra sine traktatforpligtelser og handle i modstrid med dem, da man i England følte, at det var i dets inderste interesse at gøre det. Og det kunne England tillade sig. Hvad vil jeg sige hermed? Jeg vil sige hermed, at jeg tvivler overmåde på, om Danmark kunne have tilladt sig at optræde, som England gjorde i forbindelse med den ekstra importafgift, man indførte. Det kunne Danmark ikke have gjort, og det har — og det ved udenrigsministeren også godt — noget med størrelsesforholdet mellem de to lande at gøre; det er det, jeg tænker på. Det vil naturligvis gøre sig gældende; det gør sig gæl-

dende overalt, og det gør sig også gældende inden for fællesmarkedet med måske endda meget vidtgående konsekvenser, som det vil føre for vidt i hvert fald i denne omgang at komme ind på.

Jeg rejste et par spørgsmål, som udenrigsministeren helt lod ligge i sit svar til mig, og det er jeg meget ked af, for jeg lægger megen vægt på de spørgsmål. Naturligvis kan udenrigsministeren indvende, at det ikke er noget, han specielt har været forberedt på at skulle tage stilling til ved denne lejlighed, og jeg vil for så vidt erklære mig kvart tilfreds — og det er da altid lidt — hvis udenrigsministeren vil svare, at han vil overveje disse problemer, og at vi kan komme tilbage til dem ved en senere lejlighed.

Jeg spurgte for det første om Danmarks stilling til DDRs stilling i de internationale organisationer under FN, hvor man altså nægter at betragte DDR som medlem — Danmark har også indtaget den holdning, at DDR ikke kan være medlem af verdenssundhedsorganisationen osv. Her spørger jeg, om Danmark ikke vil revidere denne holdning og tage det eneste fornuftige standpunkt, nemlig at sige, at da Østtyskland eksisterer, hvilket jo altså ingen mere benægter, er det også rimeligt og naturligt, at Østtyskland er med i disse internationale organisationer. Det er formentlig endda en god og praktisk ting.

Det var det ene, jeg nævnte. Det andet var spørgsmålet om Parisaftalerne, hvor det vil føre alt for vidt nu igen at gå ind i en redegørelse for dem. Jeg synes selv, jeg gjorde det ret grundigt, endda med et citat af det afgørende punkt i Parisaftalerne om Vesttysklands enerepræsentationsret. Her spurgte jeg, om den danske regering kan tænke sig at rejse dette spørgsmål på rette tid og sted — og med rette tid mener jeg hurtigt, inden for den nærmeste fremtid — med henblik på en revision af denne bestemmelse, der efter min opfattelse stiller sig som en barriere for et virkeligt afspændingsgenembrud i Europa, og som under alle omstændigheder må genere den vesttyske forbundskansler slet ikke så lidt i hans politik. Det er noget, der kan bruges af oppositionen i Vesttyskland. Det er noget, hvor Willy Brandt dårligst af alle kan være den, der rejser spørgsmålet om en revision, og det kan skabe en ekstra mistanke hos visse folk